

ทว่าร์นี้ไม่มี ประตูเชื่อม

เรื่องจริงที่ตอนเกิดไม่ซ้ำ
แต่พอเล่าแล้วไม่มีใครหยุดหัวเราะได้



เขียนโดย ริมทรายปลายคลื่น

กักรนี้ไม่มี

ประตุเชื่อม

เรื่องจริงที่ตอนเกิดไม่ขำ
แต่พอเล่าแล้วไม่มีใครหยุดหัวเราะได้

เขียนโดย

ริมทรายปลายคลื่น

ทัวรนี้ไม่มีประตุเชื่อม

เขียนโดย รีมกรายปลายคลิ่น

เรื่องนี้เป็นงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตัวละคร บริษัท และเหตุการณ์บางส่วน
ถูกดัดแปลงหรือผสมขึ้นเพื่อการเล่าเรื่อง

© 2026 สงวนลิขสิทธิ์

สารบัญ

- บทที่ 1 โปรแกรมที่สวยงามที่สุดในโลก
- บทที่ 2 รายชื่อผู้เดินทางและสิ่งที่ไม่มีชื่อ
- บทที่ 3 ผู้โดยสารสามสิบแปดกับกระเป๋าสี่สิบหก
- บทที่ 4 ด่านที่ทุกคนกลายเป็นผู้ต้องสงสัย
- บทที่ 5 ห้องติดกันของแต่ละคน
- บทที่ 6 ประตูที่ไม่มีอยู่จริง
- บทที่ 7 ข่าวดังเดินทางเร็วกว่าไวไฟ
- บทที่ 8 ผู้เชี่ยวชาญด้านคนท้องสามสิบเจ็ดคน
- บทที่ 9 เกาะนามิที่ไม่มีใครเดินตามแผน
- บทที่ 10 ถ่ายรูปให้ดูเหมือนไม่มีปัญหา
- บทที่ 11 วันอิสระที่ไม่มีใครเป็นอิสระ
- บทที่ 12 ห้องสวีทที่ไม่มีใครได้นอน
- บทที่ 13 ร้านช้อปปิ้งกับศักดิ์ศรีของกำไร
- บทที่ 14 ใบประเมินความพึงพอใจ
- บทที่ 15 ผู้โดยสารขาเข้ากับความจริงขาออก
- บทที่ 16 กำไรสุทธิของคนอื่น

คำนำจากคนถือธง

เรื่องทุกเรื่องในเล่มนี้เป็นเรื่องแต่ง ตัวละคร บริษัท และสถานที่บางแห่งถูกปรับเปลี่ยนหรือผสมขึ้นจากประสบการณ์หลายเหตุการณ์ หากผู้อ่านรู้สึกว่ามีตัวละครคนใดคล้ายคนรู้จัก ขอให้ถือว่าเป็นเพราะโลกการทำงานผลิตคนแบบเดียวกันออกมามากกว่าหนึ่งคนเสมอ

สำหรับโกด์ คำว่า “ตามโปรแกรม” ไม่ได้แปลว่าทุกอย่างจะเป็นไปตามโปรแกรม มันแปลเพียงว่าเรามีกระดาษหนึ่งแผ่นไว้ยืนยันว่า ครั้งหนึ่งเราเคยมีความหวัง

บทที่ 1

โปรแกรมที่สวยงามที่สุดในโลก

ในบริษัททัวร์ ไม่มีเอกสารใดสวยงามเท่าโปรแกรมที่ยังไม่ออกเดินทาง

ในกระดาน รถไม่เคยติด เครื่องบินไม่เคยดีเลย์ ร้านอาหารไม่เคยทำอาหารช้า นักท่องเที่ยวไม่เคยปวดท้อง และโรงแรมทุกแห่งมีห้องตามที่แขกต้องการ แม้แขกจะเพิ่งนึกได้ตอนยืนอยู่หน้าพรอนต์ก็ตาม

พินิจรู้เรื่องนี้ดี หลังทำงานเป็นโหดมาสิบเจ็ดปี เธออ่านโปรแกรมทัวร์เหมือนหมอดูอ่านดวง คืออ่านสิ่งที่เขียนแล้วเตรียมใจรับสิ่งที่ไม่ได้เขียน

บ่ายวันศุกร์ ขณะที่พินิจกำลังเก็บกระเป๋ากลับบ้าน โทรศัพท์บนโต๊ะก็ดังขึ้น เวลาโทรศัพท์ดังตอนห้าโมงสี่สิบเก้าในบริษัททัวร์ หมายความว่ามีคนกำลังจะโยนงานที่ควรใช้เวลาสามวันมาให้ทำภายในสิบเจ็ดนาที

“พินิจ ว่างไหม” เสียงวุฒิ เจ้าของบริษัท ถาม

คำว่า “ว่างไหม” จากเจ้าของบริษัทไม่ใช่คำถาม มันเป็นพิธีกรรมก่อนมอบภารกิจ

“ถ้าตอบว่าไม่ว่าง จะมีผลต่อเนื้อเรื่องไหมคะ”

“ชอบพูดเล่น เดียวขึ้นมามาหาพี่หน่อย”

ห้องของวุฒิอยู่ชั้นสอง ระหว่างห้องบัญชีกับห้องพระ ตำแหน่งนี้
เหมาะสมมาก เพราะเงินเข้าห้องหนึ่ง บุญเข้าห้องหนึ่ง ส่วนพนักงานเข้าห้อง
วุฒิเพื่อรับกรรม

บนโต๊ะของเขามีแฟ้มสีฟ้า เขียนว่า “กรุปเหมา บริษัทสยามรุ่งเรืองโฮ
ลดิ้ง เกาหลี 5 วัน 3 คืน จำนวน 38 ท่าน” ใต้ตัวเลขจำนวนคนมีลายมือ
วุฒิเขียนว่า “ลูกคำใหญ่ ดูแลพิเศษ” และขีดเส้นใต้สามครั้ง

พงศ์เปิดแฟ้ม โปรแกรมสวยมาก วันที่หนึ่งบินถึงเกาหลีและเข้าพักที่
โรงแรมใจกลางโซล วันที่สองเที่ยวพระราชวัง หมู่บ้านโบราณ และเกาะนามิ
วันที่สามไปสวนสนุก วันที่สี่เช็กเอาท์ ซื้บป๊ิง รับประทานอาหารเลี้ยงส่ง แล้ว
เดินทางไปสนามบิน ก่อนกลับถึงประเทศไทยในวันที่ห้า ทั้งคณะพักโรงแรม
เดิมในโซลต่อเนื่องครบสามคืน จึงไม่ต้องขนกระเป๋าย้ายโรงแรมกลางทรีป
ทุกแห่งมีเวลาเดินทางเป็นเลขกลม ๆ ราวกับถนนทั้งประเทศเกาหลีได้รับคำ
สั่งให้หลีกทางแก่บริษัทสยามรุ่งเรือง

“บริษัทนี้พาพนักงานเที่ยวประจำปี” วุฒิบอก “คุณมนต์เทพ ผู้จัดการ
ใหญ่ เป็นคนตัดสินใจทั้งหมด พี่ไปปิดกรุปเอง”

“มีผู้สูงอายุ เด็ก แพ้อาหาร หรือใช้รถเข็นไหมคะ”

“ไม่มีอะไรพิเศษ”